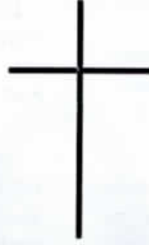

VILJO PUUSTINEN KUOLLUT

Kihlakunnantuomari Viljo Ilmari Puustinen kuoli 25. 1. -71 Helsingissä. Hän oli vakaa karjalainen sekä erikoisesti rajantakaisten karjalaisten ja virolaisten suuri ystävä. Hän oli syntynyt Kiihtelysvaarassa 18. 12. 1888 ja tullut ylioppilaaksi v. 1909. Kiihtelysvaarasta — pohjoiskarjalaisesta syntymäpitäjästään — hänen elämäntiensä johti ylioppilaslukuihin Helsinkiin. Lainopillisen loppututkinnon jälkeen hän toimi virkamiehenä valtion eri virastoissa ja laitoksissa.

Viljo Puustinen on ollut Karjalan Sivistysseuran jäsen vuodesta 1917 alkaen. Silloinhan seuran toiminta alkoi uudelleen sortokaudella tapahtuneen pysähdyksen jälkeen. Seuran sihteerinä hän toimi kesällä 1918 osallistuen KSS:n järjestämään suureen heimojuhlaan Uhtualla heinäkuussa 1918. Seuran johtokunnan jäsenenä hän oli 1930—1936.

Kun senaatin yhteyteen v. 1918 perustettiin Itä-Karjalan toimituskunta hoitamaan suomalaisten joukkojen hallussa olevien Vienan ja Aunuksen kuntien hallintoa, tuli tuomari Puustisesta tämän toimituskunnan hallinto- ja oikeusosaston päällikkö. Tässä silloisissa oloissa erittäin vastuunalaisessa virassa hän toimi vv. 1918—1919. Tuolloin hän joutui tekemään paljon virka- ja tarkastusmatkoja Aunuksen Porajärveltä aina Vienan Oulankaan asti. Repolassa hän piti ensimmäiset suomalaiset kärkejä istuvana tuomarina.

Hän toimi myös Viron avustamiskomitean jäsenenä ja osallistui Viron vapaussotaan oikeusupseerina.

Helmikuussa 1919 heräsi kysymys Aunuksen lähetettävästä apuretkikunnasta. Näin hän joutui myöhemmin suoritettujen retken alkuvalmisteluihin, joka tapahtui aluksi Karjalan komitean nimissä. Myöhemmin valittiin Aunuksen hoitokunta, jonka tehtävänä oli Aunuksen hallinnon järjestäminen. Hoitokunnan jäsenenä hän seurasi huhtikuussa 1919 retkeläisten mukana Aunuksen kaupunkiin. Hoitokunta toimi Aunuksen väliaikaisen hallituksen muodostamiseen saakka.

Kaikkien heimokansojen kohtalot olivat Viljo Puustisen sydäntä lähellä. Hän seurasi jatkuvasti olojen kehitystä. Heinäkuussa 1941 hän ehti käydä tutuilla paikoilla Vuokkiniemessä. Kohtalo oli määrännyt käymään toisin kuin mihin monet silloin mukana olleet miehet pyynnöissään tähtäsivät.

Tuomari Puustinen oli oikeusministeriön palveluksessa vuosina 1919—20, toimi sen jälkeen tie- ja vesirakennushallituksen rautatierakennusosaston asiainvalvojana ja vuodesta 1923 lähtien apulaisasianvalvojana rautatiehallituksessa. Vakuutusneuvoston asessorina hän toimi 1935—42 ja sen jälkeen Rovaniemen, Ilomantsin, Maskun, Tammelan ja Ilmajoen tuomiokuntien vt. tuomarina. Vuodesta 1948 lähtien hän toimi Viitasaaren tuomiokunnan

Viljo Puustinen

tuomarina eläkkeelle siirtymisensä vuoteen 1958 saakka.

Mainittakoon, että Viljo Puustinen oli kiinnostunut myös Petsamosta ja julkaissut siitä kirjan »Mietelmiä Petsamosta». Aikoinaan ehkä juuri tästä syystä häntä ehdotettiin Murmankin Suomen konsuliksi. Hän kieltäytyi ja sinne määrättiin Eero Lampio.

Hän valmisti väitöskirjan, joka käsitteli vesioikeuden asioita, mutta se tuhoutui talvella 1944 Helsingin yliopiston pommituksessa. Se oli väitöskirjan ainoa kappale.

Viljo Puustisen siunaus tapahtui Helsingin vanhan hautausmaan kappelissa 28. 1. -71. Sen toimitti kirkkoherra Samuel Lehtonen. Samanaikaisesti haudaan laskettiin May Puustisen tuhkaurna, joka oli siunattu 1. 10. -70. Näin aviopuolisot saivat yhteisen viimeisen leposijan.

Omaiset, ystävät, työ- ja aatetoverit kukittivat hautakummun. Karjalan Sivistysseuran seppeleen laskivat Boris Karpela ja Paavo Vasko.